

LIEDTEKSTEN

Koffieconcert RK-Kapel - dinsdag 6 oktober 2026

Jasperina Verheij | mezzosopraan

Willem van den Dool | piano

JEAN SIBELIUS (1865-1957)

Blommans öde, Op. 88 nr. 6

Barn af våren
Rov för höstens vind,
Blomma, säg vi dröjer tåren
På din späda kind?

"Solen dalar,
Stormens röst jag hör."
Så den späda blomman talar,
Träffas, bräcks och dör.

Kind van de lente
Prooi van de herfstwind,
Bloem, zeg, waarom blijft die traan
Op je tere wang?

'De zon daalt,
Ik hoor de stem van de storm.'
Zo spreekt de tere bloem,
Wordt getroffen, breekt en sterft.

EDVARD KRIEG (1843-1907)

På Norges fjeld, Op. 59 nr. 2

På Norges nøgne fjelde
en gran så ensom står.
Den slumrer; et snehvidt lagen
omkring den Vinteren slår.

Den drømmer om en palme,
der fjernt i morgenland
sørger forladt og stille
i ørkenens hede sand.

Op de kale bergen van Noorwegen
staat een spar zo eenzaam.
Hij sluimert; een sneeuwwit laken
slaat de winter om hem heen.

Hij droomt van een palmboom,
die ver weg in het morgenland [het Oosten]
verlaten en stil treurt
in het hete zand van de woestijn.

JOHANNA KINKEL (1810-1858)

Stürmisch wandern, Op. 18 nr. 6

Felsen steigen herauf, herab,
Fliegt es zum Himmel? Steigt es ins Grab?
Über die Felsen hinab, hinauf,
Geht ungehalten mein steter Lauf.

Oben umwandelt der Sturm mich rund,
Los mich zu reißen vom festen Grund.
Unten aber der Ströme Grausen,
Die grimmig schwellend zum Meere
brausen;
Schnee auf den Höhn, Regen im Tal,
Grausen und Schrecken allzumal.

Nimmer verzagt, nimmer geklagt und
gejammert,
Sprung da gewagt, fest an den Fels dich
geklammert.
Und dem Sturm zuwider mit trotziger Lust
Jauchz ich aus wild arbeitender Brust.
Und dem brausenden Gießbach,
dem eisigen Regen,
Ruf ich ein fröhliches Lied entgegen!

Rotsen rijzen omhoog, omlaag,
Vliegt het ten hemel? Daalt het in het graf?
Over de rotsen omlaag, omhoog,
Gaet onstuitbaar mijn gestage tocht.

Boven omringt de storm mij van alle kanten,
Om mij los te rukken van de vaste grond.
Beneden echter het angstaanjagende geraas
van de stromen,
Die woest aanzwellend naar de zee bruisen;
Sneeuw op de hoogten, regen in het dal,
Huivering en verschrikking overal.

Nooit versaaagd, nooit geklaagd of gejammerd,
De sprong gewaagd, je stevig aan de rots
vastgeklampt.
En tegen de storm in, met uitdagende
vreugde,
Jubel ik uit volle, zwoegende borst.
En de bruisende bergstroom,
De ijzige regen,
Roep ik een vrolijk lied tegemoet!

ALBAN BERG (1885-1935)

Kennst du das land

Kennst du das Land, wo die Zitronen blühn,
Im dunklen Laub die Gold-Orangen glühn,
Ein sanfter Wind vom blauen Himmel weht,
Die Myrte still und hoch der Lorbeer steht,
Kennst du es wohl?
Dahin! Dahin
Möcht' ich mit dir, o mein Geliebter, ziehn.

Ken je het land waar de citroenen bloeien,
Waar in het donkere loof de goud-sinaasappels gloeien,
Een zachte wind uit de blauwe hemel waait,
De mirte stil en de laurier hoog staat,
Ken je het wel?
Daarheen! Daarheen
Wil ik met jou, o mijn geliefde, gaan.

ALBAN BERG (1885-1935)

Nacht

Dämmern Wolken über Nacht und Tal.
Nebel schweben. Wasser rauschen sacht.
Nun entschleiert sich's mit einem Mal.
O gib acht! gib acht!

Weites Wunderland ist aufgetan,
Silbern ragen Berge traumhaft groß,
Stille Pfade silberlicht talan
Aus verborg'nem Schoß.

Und die hehre Welt so traumhaft rein.
Stummer Buchenbaum am Wege steht
Schattenschwarz – ein Hauch vom fernen
Hain
Einsam leise weht.

Und aus tiefen Grundes Düsterheit
Blinken Lichten auf in stummer Nacht.
Trinke Seele! trinke Einsamkeit!
O gib acht! gib acht!

Wolken schemeren boven nacht en dal.
Nevels zweven. Water ruist zacht.
Plotseling wordt alles ontsluit.
O, let op! Let op!

Een weids wonderland opent zich,
Zilverachtig rijzen bergen, droomachtig groot,
Stille paden dalen in zilveren licht
Uit verborgen diepten.

En de verheven wereld, zo droomachtig zuiver.
Een zwijgende beuk staat langs de weg,
Gitzwart in de schaduw – een zucht uit het verre
woud
Waait eenzaam en zacht.

En uit de duisternis van de diepe grond
Lichten lichtjes op in de stille nacht.
Drink, mijn ziel! Drink de eenzaamheid!
O, let op! Let op!

DEODAT DE SÉVERAC (1872-1921)

Soleils couchant

Une aube affaiblie
Verse par les champs
La mélancolie
Des soleils couchants.
La mélancolie
Berce de doux chants
Mon cœur qui s'oublie
Aux soleils couchants.
Et d'étranges rêves,
Comme des soleils
Couchants sur les grèves,
Fantômes vermeils,
Défilent sans trêves,
Défilent, pareils
À des grands soleils
Couchants sur les grèves.

Een verzwakt ochtendgloren
Stort over de velden
De weemoed uit
Van ondergaande zonnen.
De weemoed
Wiegt met zachte gezangen
Mijn hart, dat zichzelf vergeet
Bij de ondergaande zonnen.
En vreemde dromen,
Als zonnen
Die ondergaan boven de stranden,
Roodgloeiende schimmen,
Trekken onophoudelijk voorbij,
Trekken voorbij, gelijk
Aan grote zonnen
Die ondergaan boven de stranden.

FRANCIS POULENC (1899-1963)

Air Romantique

J'allais dans la campagne avec le vent
d'orage,
Sous le pâle matin, sous les nuages bas,
Un corbeau ténébreux escortait mon
voyage
Et dans les flaques d'eau retentissaient mes
pas.

La foudre à l'horizon faisait courir sa flamme
Et l'Aquilon doublait ses longs
gémissements;
Mais la tempête était trop faible pour mon
âme,
Qui couvrait le tonnerre avec ses
battements.

De la dépouille d'or du frêne et de l'érable
L'Automne composait son éclatant butin,
Et le corbeau toujours, d'un vol inexorable,
M'accompagnait sans rien changer à mon
destin.

Ik liep door het landschap met de stormwind,
Onder de bleke ochtend, onder de
laaghangende wolken,
Een donkere raaf vergezelde mij op mijn tocht
En in de waterplassen weerklonken mijn
stappen.

Aan de horizon liet de bliksem zijn vlammen
schieten
En de noordenwind verdubbelde zijn lange
klaagzangen;
Maar de storm was te zwak voor mijn ziel,
Die met haar kloppen de donder overstemde.

Uit het gouden gewaad van es en esdoorn
Verzamelde de herfst zijn schitterende buit,
En nog altijd vergezelde de raaf mij,
onverbiddelijk vliegend,
Zonder iets aan mijn lot te veranderen.

HECTOR BERLIOZ (1803-1869)

Petit oiseau, Op. 3 nr. 2

Pour chanter le retour
Du jour
L'oiseau plus ne sommeille;
Dès l'aurore il s'éveille
Pour chanter le retour
Du jour.
Sa voix douce et si pure,
Et l'onde qui murmure
Raniment la nature.

Salut! salut! petit oiseau,
Si beau,
L'écho du bois répète
Ta douce chansonnette;
J'aime ton chant nouveau,
Si beau.
Caché sous le feuillage,
Par ton tendre ramage
Tu ravis le bocage.

Viens écouter ses chants
Touchants,
Ma bonne et vieille mère,
Sous la feuille légère!
Il te dira des chants
Touchants.
Que pour toi ma tendresse
Embellisse sans cesse
Les jours de ta vieillesse!

Adieu! adieu! petit oiseau,
Si beau,
Je viendrai dès l'aurore
Pour t'écouter encore.
Adieu! petit oiseau,
Si beau!
A bénir tu m'engages,
Dieu, Dieu qui fit le bocage,
Et ton brillant ramage.

Om de terugkeer
Van de dag te bezingen
Slaapt de vogel niet langer;
Bij het ochtendgloren ontwaakt hij
Om de terugkeer
Van de dag te bezingen.
Zijn stem, zo zacht en zuiver,
En het murmelende water
Wekken de natuur weer tot leven.

Gegroet! Gegroet! Kleine vogel,
Zo mooi,
De echo van het bos herhaalt
Jouw zoete liedje;
Ik houd van je nieuwe zang,
Zo mooi.
Verborgen onder het gebladerte,
Met je tedere gezang
Breng je het bos in vervoering.

Kom luisteren naar zijn gezang,
Zo ontroerend,
Mijn lieve oude moeder,
Onder het lichte gebladerte!
Hij zal voor jou liederen zingen,
Zo ontroerend.
Moge mijn liefde voor jou
Steeds opnieuw schoonheid schenken
Aan de dagen van je oude dag!

Vaarwel! Vaarwel! Kleine vogel,
Zo mooi,
Ik zal bij het ochtendgloren terugkomen
Om opnieuw naar je te luisteren.
Vaarwel! Kleine vogel,
Zo mooi!
Jij spoort mij aan om God te prijzen,
God, God die het groene woud schiep,
En jouw schitterende gezang.

JOAQUÍN RODRIGO (1901-1999)

Canción del cucú

Cuclillo, cuclillo canta,
Días son de cantar,
Pronto el duro cierzo
Corre por el pinar.

Díme si otros bosques
Un día yo veré,
Si la lejana tierra
Muy pronto hallaré.

Dí si por estos mundos
Vagando siempre iré,
O si mi vida errante
Muy pronto acabaré.

Pájaro, buen pajarillo,
Díme si es verdad:
¡Ella dice que siempre,
Siempre me seguirá!

¿De dónde venís, amore?

¿De dónde venís, amore?
Bien sé yo de dónde.
¿De dónde venís, amigo?
Fuere yo testigo!
¡Ah!
Bien sé yo de dónde.

De los álamos vengo, madre

De los álamos vengo, madre,
de ver cómo los menea el aire.

De los álamos de Sevilla,
de ver a mi linda amiga,
de ver cómo los menea el aire.

De los álamos vengo, madre,
de ver cómo los menea el aire.

Koekoek, koekoek, zing,
Dit zijn dagen om te zingen,
Spoedig waait de gure noordenwind
Door het dennenbos.

Zeg me of ik ooit
Andere bossen zal zien,
Of ik het verre land
Spoedig zal bereiken.

Zeg me of ik door deze wereld
Altijd zal blijven zwerven,
Of dat mijn zwervend leven
Spoedig ten einde zal komen.

Vogel, lieve kleine vogel,
Zeg me of het waar is:
Zij zegt dat ze mij altijd,
Altijd zal volgen!

Waar kom je vandaan, mijn lief?
Ik weet heel goed waarvandaan.
Waar kom je vandaan, mijn liefste?
Was ik er maar getuige van!
Ach!
Ik weet heel goed waarvandaan.

Van de populieren kom ik, moeder,
Om te zien hoe de wind ze doet bewegen.

Van de populieren van Sevilla,
Om mijn mooie geliefde te zien,
Om te zien hoe de wind ze doet bewegen.

Van de populieren kom ik, moeder,
Om te zien hoe de wind ze doet bewegen.